

naar man skal afgjøre Sagen ved et Skjøn, at man egentlig vil kunne vente, at de ville blive meget højere. I saa Henseende er det interessant at lægge Mærke til Reguleringssummerne — thi det er jo disse Summer, hvorefter Pensionerne bestemmes — og at sammenligne disse, saaledes som de vare bestemte i 1856, da Loven kom ud, med de Beløb, som bleve regulerede i 1866, thi man vil da finde, at Reguleringssummerne ere blevne betydelig højere, hvilket var en ligefrem Nødvendighed; det kunde ikke være Andet, thi det er bestemt i selve Loven, paa hvilken Basis man skulde etablere Reguleringssummerne, og derhos laa det i, at Kornpriserne havde været saa høje i de foregaaende Aar. Jeg vil altsaa ikke kunne sige Noget om, hvorledes Reguleringssummerne ville blive, naar de næste Gang, nemlig om 10 Mars Forløb, fra 1866 at regne, skulle ansættes, og naturligvis vil ogsaa den større eller mindre Tilbøielighed til at pensionere have en ikke ganske ringe Betydning. Dette altsaa med Hensyn til de Oplysninger, som jeg troede at burde give med Hensyn til dette Lovforslag, naar det anvendes, som det er. — Der var fremført ikke saa Indvendinger mod Lovforslaget. Derjom jeg ikke skulde imødegaae dem alle, beder jeg de Herrer undskyldte mig; senere ville vi jo faae Leilighed til yderligere at forhandle denne Sag. Det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (Madsen) gjorde for det Første opmærksom paa, at han kunde ønske, at Land og By bleve adskilte, hvad Skolefondene angaaer, for saaledes i dette Forhold at tilveiebringe Harmoni med Hensyn til den overordnede Bestyrelse her i Landet for Amtene. Det forekommer mig imidlertid, at dette Spørgsmaal kunde ligge til en anden Gang. Den foreliggende Sag er dog vistnok i og for sig temmelig ubetydelig, thi selv om man vedtager dette Bidrag af 36 Sk., er det dog kun 12

Sk. pr. Tønde Hartkorn mere, end Loven af 8de Marts 1856 hjemler. Sa, vilde man tage den Lov, som jeg oprindelig forelagde, blev det ikke mere end 8 Sk. mere, og tager jeg ikke meget fejl, er der i Bestemmelsen om, hvorledes Beløbene skulle lignedes paa Amternes Repartitionsfonds, fastsat — jeg troer det ganske vist, men jeg tør ikke sige det bestemt i Diebliffet — at der ikke maa lignedes mere end 8 Sk. pr. Tønde Hartkorn. Man seer altsaa, at det maa betragtes som et temmelig lille Beløb, og jeg synes derfor ikke, at man for dette lille Beløbs Skyld skulde gjøre gennemgribende og store Forandringer. Det ærede Medlem bemærkede, at, jaafremt man ikke kunde gaae den Vej, han antydede, foruden den anden Maade at fordele paa, som det ærede Medlem ligeledes bragte paa Dmtale, vilde han ikke kunne stemme for Lovens Fremme, og han meente, at man saa gjorde bedre i at tage andre Forholdsregler, nemlig, at man maatte holde op med denne Afstedigelse af Skolelærere og maatte søge at tage Hjælpe lærere, hvilket jo vilde blive noget billigere. Det er altsaa egentlig kun en Fremtidstank, som det ærede Medlem her fremkom med; thi de Udgifter, som i Diebliffet hvile paa de paagaaldende Skoleraad, kunne disse jo ikke ad denne Vej blive frie for. Som bekendt er jo Ringkjøbing Amt i den Situation, at det har Underflud; med Thisted Amt forholder det sig ligesaa og ligeledes med Hjørring Amt, og der er vist 8 til 9 Aalter, som staae lige paa Grændsen, idet de ligne hele det Beløb, som de kunne. — Naar det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) bemærkede, at denne Lov egentlig var en Fortsættelse af Anordningen af 29de Juli 1814 eller vor almindelige Skolelov, saa vilde jeg dog snarere hede det ærede Medlem at kalde det en Fortsættelse af Loven af 8de Marts 1856; thi dette er den egentlig. Principerne i den hele Sko-